

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ח'

קוֹנְטֵרְס 428

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קמז

ג. עקרון של הדרשות בחלק זה באות לבאר את דברי ה"ספרא דצניעותא", המשמש לחלק זה מעין "משנה" ביחס ל"גמרא". ולכן לעתים נמצא ב"אידרא רבא" לשון "הספרא דצניעותא" כבסיס להסברם של חכמי האידרא.

ד. בסימו של ה"אידרא" נפטרם שלשה מן החכמים, רבי יוסי בר יעקב, רבי חזקיה ורבי ייסא.

(3) אידרא זוטא

ה"אידרא זוטא" נמצא בזהר ח"ג פרשת האזינו (מן דף רפ"ז ע"ב עד דף רצ"ו ע"ב), ונקרא "אידרא זוטא", שפרושו: הכנוס הקטן, להבדילו מן הכנוס הגדול - "אידרא רבא". ב"אידרא זוטא" נתכנסו שוב החכמים בני חבורתו של רשב"י, והפעם שבעה במספר, לאחר פטירתם ב"אידרא" הקודמת - "אידרא רבא" - של שלשה מן החכמים הנ"ל.

ב"אידרא" זו זוכים החבריא קדישא לשמע תורה מרשב"י שתכנה, סכום הדברים שהתבררו ב"אידרא רבא".

(4) רעיא מהימנא

א. הספר "רעיא מהימנא", שהוא ה"ספר" הגדול ביותר הנכלל בספר הזהר, הוא מה שלמד וגלה משה רבינו, הרועה נאמן, לרשב"י וחבריא דיליה, שפלה תנאים ואמוראים. בכנוס חבריא קדישא זה, שהתקם בבית מדרשו של רבי שמעון בן יוחאי, נתבררו ונתלבנו סודות וגלויים על מצוות התורה, שרשיהן וטעמיהן.

ב. "רעיא מהימנא" מכזר במספר פרשיות בגוף הזהר, חלקו גלוי ונדוע לנו ואף הדפס בדפים ועמודים נפרדים, וחלקו בא משלב בגוף הזהר. ה"רעיא מהימנא" נמצא בחלק ב' וג' של ספר הזהר (הכולל חמש שמות, ויקרא, במדבר, דברים), אבל לא נמצא, בגלוי, בחלק א' של ספר הזהר (חמש בראשית).

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זוּהַר יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת – וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מְעַרְכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. – שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזַּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזַּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזַּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזַּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזַּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזַּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה – כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַ דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטִין יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה – יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלְאָ יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזַּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטּוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ג. כּפּמָה גְדוּלֵי יִשְׂרָאֵל וְחַכְמֵי דוֹרוֹת הָאֲחֵרוֹנִים עָמְלוּ לְמַצֵּא אֶת הַ"רְעִיָּא מְהֵימְנָא", שֶׁהִיָּה בְּמִקּוּרוֹ סִפְרָ גְדוּל עַל כָּל הַתַּרְנִ"ג מִצְוֹת, וְלִסְדְּרוֹ עַל-פִּי סִדְרָ שֶׁל מִצְוֹת עֲשֵׂה וּמִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, וְאִף לְהַדְפִּיסוֹ כְּסִפְרָ בְּכַנֵּי עֲצָמוֹ - רֵא, לְדַגְמָא מֵאִמֵּר "רְעִיָּא מְהֵימְנָא" - סִפְרָ הַמִּצְוֹת", הַנְּדַפֵּס בְּרִישׁ סִפְרָ הַזֶּהר מִהַדוֹרֵת הַרַב רַבֵּי רֵאוּבֵן מֵרַגְלִיּוֹת. וְרֵאָה גַם נְתִיבוֹת יֵאִיר לְהַרַב מִשֶּׁה יֵאִיר וּוְיִנְשִׁטְאָק, שְׁבוּ אִסְרָ דְּבַרֵּי הַרְעִיָּא מְהֵימְנָא בְּהוֹסְפָה פְרוּשׁ.

ד. תוֹךְ כְּדֵי הַרְצָאת הַדְּבָרִים, מִשְׁתַּמֵּשׁ הַרְעִיָּא מְהֵימְנָא לְפַעְמִים בְּסוּף הַזֶּהר, הַנִּקְרָא בְּלִשׁוֹנוֹ "חִיבְרָא קְדָמָא".

ה. מַחֲלַק הַ"רְעִיָּא מְהֵימְנָא" שֶׁבְּסִפְרָ הַזֶּהר, שְׁעוֹסַק בְּמִצְוֹת, אֶפְשֵׁר לְלַמֵּד כִּמָּה הִלְכְתָּא רַבְנוֹתָא בְּהַשְׁוָאָה לְשִׁיטוֹת רַבּוֹתֵינוּ, וּבְפִרְט מֵאִפְן הַרְצָאת הַדְּבָרִים הַקְדוּשִׁים בְּרְעִיָּא מְהֵימְנָא אֶפְשֵׁר לְלַמֵּד הַרְבֵּה הַכְרָעוֹת בְּהִלְכָה.

ו. דַּע כִּי חֲבוּר הִזֶּה הַנִּקְרָא רְעִיָּא מְהֵימְנָא, שֶׁעֲשֶׂה רִשְׁבִּי"י עִם הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בְּגוֹן עֲדוֹ, הִיָּה לְתַקּוּן הַשְּׂכִינָה וְסַעַד וְסִמְךָ לָהּ בְּגִלּוֹתָא, כִּי אֵין סַעַד וְסִמְךָ לְשְׂכִינָה אֲלָא בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה ... וְכָל מָה שְׂיֵאמֵר פֹּה מִהַסּוּדוֹת וְהַעֲנִינִים, הַכֹּל הִיָּה כּוֹנֵת לִיחַד הַשְּׂכִינָה וְלִסְעָדָהּ בְּגִלּוֹתָא.

(אור החמה לזהר ח"ב דף קט"ו ע"ב, בשם הרמ"ק [רבינו משה קורדובירי])

(5) מדרש הנעלם

א. "מְדַרְשׁ הַנְּעֵלָם" נִמְצָא בְּגוּף סִפְרָ הַזֶּהר (פְּרִשְׁתַּ וְרֵא, חֲזִי שְׂרָה, תּוֹלְדוֹת), וּבִזְהַר חֲדָשׁ (מִן דְּף ב' ע"ב עַד דְּף ל' ע"ב; מִן דְּף מ"ו ע"ב עַד דְּף מ"ז ע"ב) (בְּזֶהר חֲדָשׁ הוֹצֵאת הַרַב רַבֵּי רֵאוּבֵן מֵרַגְלִיּוֹת) וּבְפִרְשׁוֹת בְּלַק, כִּי תַצֵּא, וְכָל זֶהר חֲדָשׁ לְשִׁיר הַשִּׁירִים, רוֹת וְאִיכָּה).

ב. עַל הַטַּעַם שֶׁנִּקְרָא בְּשֵׁם "מְדַרְשׁ הַנְּעֵלָם" כּוֹתֵב הַרַמְ"ז, וְזֶה לִשְׁוֹנוֹ:

אַתָּן טַעַם לְשִׁבַח אֶל שֵׁם מְדַרְשׁ זֶה שֶׁקָּרְאוּהוּ נְעֵלָם, וְהוּא שָׂרַב עֲנִין זֶה הוּא עַל הַנְּשִׁמָּה שֶׁמְקוֹרָהּ בְּבְרִיָּאָה, שֶׁשֵּׁם גּוֹן עֲדוֹן הַעֲלִיּוֹן. וְכֵתֵב בְּפִרְדָּס שֶׁהַדְרָשׁ הוּא בְּבְרִיָּאָה ... וּמְדַרְשׁ הַנְּגִלָּה הוּא סוּד הַחִיצוֹנִיּוֹת, וּמְדַרְשׁ הַנְּעֵלָם

וְכָל־כַּל בַּתּוֹכּוֹ כֹּל אוֹתָן אַרְבַּע נָשִׁים,
אַרְבַּעַה מִלְאָכִים, וְכָל־ם דְּבוּקִים
בְּהֵיכַל הַזֶּה. אֵלּוּ הֵם אַרְבַּעַה
רֵאשֵׁי הַנְּהָרוֹת, שְׁפָחוּב (בראשית ב)
וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה
רֵאשִׁים. אֵלּוּ אַרְבַּעַה רֵאשִׁים,
אוֹתָן אַרְבַּע נָשִׁים שְׁנֻטֵל יַעֲקֹב,
(כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ, וְלוֹ צָרִיף, וְדוּא) נֻטֵל הַהֵיכַל
הַזֶּה.

וְאִזּוֹ נִקְרָא הַהֵיכַל הַזֶּה וְהוֹ', כְּשֶׁהוּא
לְטוֹב, כְּמוֹ שְׁנֹאָמַר (שְׁמוֹת יג) וְהוֹ'
הַלֶּף לְפָנֵיהֶם יוֹמָם. (בראשית יח) וְהוֹ'
אָמַר הַמִּכְסָּה אֲנִי מֵאַבְרָהָם.
וּכְשֶׁהִתְחַבֵּר יִצְחָק בְּהֵיכַל בֵּית
הַדִּין שְׁנֹקְרָא זְכוּ"ת, אִזּוֹ נִקְרָא הַכֹּל
וְהוֹ', לְהַעֲנִישׂ אֶת הַרְשָׁעִים, כְּמוֹ
שְׁנֹאָמַר, (שֵׁם יט) וְהוֹ' הַמְטִיר עַל
סֹדֶם וְגוֹ'. וְהַכֹּל בְּסוֹד אֶחָד כְּרֵאוּי.
וּכְשֶׁיַּעֲקֹב נֻטֵל אֶת הַהֵיכַל הַזֶּה,
אִזּוֹ הַכֹּל נִקְרָא רְצוֹן שְׁלוֹם, (וּסְיִמְנָךְ
- אֶסְתֵּר ב) וּבְהִגִּיעַ תוֹר אֶסְתֵּר) וְזוֹהִי עֵת
רְצוֹן. וּמִכָּאֵן וְהִלְאָה מִתַּחֲלִילִים
הַהֵיכַלּוֹת לְהִתְחַבֵּר וּלְהִקְשֵׁר
אֵלּוּ בְּאֵלוֹ. וְאָף עַל גַּב שְׁשֻׁנֵינוּ
דְּרוּמִית מְזוּרְחִית. וְהַכֹּל הוּא
כְּאֶחָד. כָּאֵן הוּא רוּחַ בְּרוּחַ,
דְּבִקוּת אַחַת.

מִכָּאֵן הַתַּחֲלִיל אַבְרָהָם שֶׁהוּא
יְמִין, שְׁנֹקְרָא אֶבְרָהָ (רַבָּה, כְּמוֹ
שְׂאֵמְרָנוּ, וְדוּא נֻטֵל הַהֵיכַל שְׁנֹקְרָא אֶבְרָהָ).
אִזּוֹ, (יְחֻזְקָאֵל טז) שְׁדִים נְכוֹנוֹ,
וְהַתְּמַלְאוּ מִכֵּל טוֹב, לְסַפֵּק וּלְהִזִּין
הַכֹּל מִכָּאֵן. וּכְשֶׁאֵלָה הַשְּׂדִים
נְכוֹנוֹ וְהַתְּמַלְאוּ מִתּוֹף אֶבְרָהָ
עֲלוּנָה, אִזּוֹ נִקְרָא הֵיכַל זֶה אֵל
שְׂדִי" כְּפִי שְׂאֵמְרָנוּ. וּבִזְזָה קָבַל כֹּל
הָעוֹלָם סְפוּק כְּשֶׁנֹּבְרָא.

שְׂהַרִי כְּשֶׁנֹּבְרָא הָעוֹלָם, לֹא יִכַּל
לְעַמֵּד בְּקִיּוּם, וְלֹא הָיָה עוֹמֵד עַד
שֶׁהִתְגַּלָּה הַהֵיכַל הַזֶּה שְׁנֻטֵל

מִלָּה בְּרֹזָא אַחְרָא, דְּאִיהוּ קִיִּימָא בֵּין תְּרִין
עָלְמִין. וְרֹזָא דְכָלְא, פֶּד יַעֲקֹב נֻטִיל הָאִי
הֵיכְלָא, דְּאִיהוּ שְׁתִּיתָאָה, נֻטִיל וְכִלִּיל בְּגוּיָה
כָּל אֵינוֹן אַרְבַּע נָשִׁין, אַרְבַּע מִלְאָכִין, וְכִלְהוּ
דְּבָקִי בְּהֵיכְלָא דָא. אֵלִין אֵינוֹן אַרְבַּע רֵישֵׁי
נְהָרִין, דְּכְתִיב, (בְּרַאשִׁית ב) וּמִשָּׁם יִפְרָד וְהָיָה
לְאַרְבַּעַה רֵאשִׁים. אֵלִין אַרְבַּע רֵישִׁין, אֵינוֹן
אַרְבַּע נָשִׁין נֻטִיל לוֹן יַעֲקֹב, (כְּדַקְאִמְרֵן וְלִיה אֲצִיבִידוּ
וְאִיהוּ) נֻטִיל הֵיכְלָא דָא.

וְכַדִּין אַקְרִי הָאִי הֵיכְלָא וַיִּי', פֶּד אִיהוּ לְטֹב
כְּמָה דְאֵת אָמַר (שְׁמוֹת יג) וַיִּי הוֹלֶף לְפָנֵיהֶם
יוֹמָם. (בראשית יח) וַיִּי' אָמַר הַמִּכְסָּה אֲנִי
מֵאַבְרָהָם. וְכַד אֶתְחַבֵּר יִצְחָק, בְּהֵיכְלָא דְבִי
דִּינָא, דְּאֶקְרִי זְכוּת"א, פְּדִין אַקְרִי כְלָא וַיִּי',
לְאַעֲנִישָׂא לְחַיִּיבָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר (בראשית ט)
וַיִּי' הַמְטִיר עַל סֹדֶם וְגוֹ', וְכָלְא בְּרֹזָא חֲדָא
כְּדַקָּא יָאוּת.

וְכַד יַעֲקֹב נֻטִיל הֵיכְלָא דָא, פְּדִין אַקְרִי כְלָא
רְצוֹן שְׁלוֹם. (וּסְיִמְנִיף אֶסְתֵּר ב) וּבְהִגִּיעַ תוֹר אֶסְתֵּר) וְדָא
הוּא עֵת רְצוֹן. וּמִכָּאֵן וְהִלְאָה, שְׂרָאן הֵיכְלִין
לְאַתְחַבְּרָא וּלְאַתְקַשְׂרָא אֵלִין בְּאֵלִין. וְאָף עַל
גַּב דְּתַנִּינָן דְּרוּמִית מְזוּרְחִית. וְכָלְא אִיהוּ
כְּחֲדָא, הֵכָא אִיהוּ רוּחָא בְּרוּחָא, דְּבִקוּתָא
חֲדָא.

מִכָּאֵן שְׂרִי אַבְרָהָם, דְּאִיהוּ יְמִינָא, דְּאֶקְרִי
אֶבְרָהָ (רַבָּה כְּדַקְאִמְרֵן. וְאִיהוּ נֻטִיל הֵיכְלָא דְאַקְרִי אֶבְרָהָ"ה).
פְּדִין, (יְחֻזְקָאֵל ט"ז) שְׁדִים נְכוֹנוֹ, וְאַתְמַלְיִין מִכֵּל
טוֹב, לְסַפֵּקָא וּלְאַתְזוּנָא כְלָא מֵהֵכָא. וְכַד אֵלִין
שְׂדִים נְכוֹנוֹ וְאַתְמַלְיִין מִגּוֹ רַחִימּוֹ עֲלָאָה, פְּדִין
אַקְרִי הֵיכְלָא דָא אֵל שְׂדִי" כְּפִי פְּדַקְאִמְרֵן. וּבְהָאִי
אֶסְתַּפֵּק כֹּל (דף רנ"ו ע"א) עָלְמָא כַּד אֶתְבְּרִי.

דְּהָא פֶּד אֶתְבְּרִי עָלְמָא, לָא יִכִּיל לְמִיקָם בְּקִיּוּמָא, וְלֹא הָוָה קְאִים, עַד
דְּאַתְגַּלִּי הֵיכְלָא דָא דְנֻטִיל אַבְרָהָם, וְכַד אֶתְגַּלִּי אַבְרָהָם בְּהָאִי

אבריהם. וכן שנתגלה אבריהם בהיכל הזה (כדי שלעולם יהיה ספוק) אז אמר לעולם די, הרי ספוק להזין ממנו העולם ולהתקיים. ומשום כך נקרא אל שדי, אל שדי"י לכל בו. (ולחזון ממנו בא וראוה, היכל זה עתיד וכו').

ועתיד הקדוש ברוך הוא למלא אותו (בו) ולהתקינו לעתיד לבא, שכתוב (ישעיה טו) למען תינקו ושבעתם משד תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה. שד תנחמיה וזיו כבודה, הכל הוא בהיכל הזה. ואז פאותו זמן כתוב, (בראשית כא) מי מלל לאברהם היניקה בנים שרה, שהרי היניקה תליה בו באברהם. יצחק, שהוא השמאל של הקדוש ברוך הוא, המקום שממנו מתעוררים כל הדינים של העולם, והוא זרוע שמאל, ראשית כל הדינים, וכל הדינים מתעוררים משם, זהו שנוטל ואוחז פאותו היכל שנקרא זכות, להתחבר דין בדין ולהיות הכל קשר אחד, משום שהו דין שלמעלה, ורשימות הדין תלויים בו.

וכאן נרשם השם הקדוש שנקרא אלהים. משום שיש אלהים חיים שהוא למעלה למעלה נסתר מהכל. ויש אלהים שהוא בית דין שלמעלה, ואלהים שהוא בית דין שלמטה. זהו שכתוב, (תהלים נח) אף יש אלהים שפטים בארץ. אלהים עליון, סוד של אלהים חיים, כולל את אלה שלמטה, והכל הוא אחד.

בהיכל הזה מתעורר יצחק, וכל שבעים ושנים האורות שכלולים בו שמהם נגזרים כל הדינים (של העולם שלמטה) של מטה של העולם, שכתוב (דניאל ד) בגזרת מלאכים הדבר. ולמה נקראו עירין? אלא

היכלא, (נ"א כדי לעלמא דיהא ספוקא וכו') כדין אמר לעלמא די, הא ספוקא לאתזנא מניה עלמא ולא תקיימא. ובגין כך, אל שדי אקרי, א"ל שדי"י לכלא ביה. (נ"א ולא תנה מניה תא חיי היכלא דא זמין וכו').

וזמין קדשא בריך הוא למליא ליה, (נ"א ביה) ולא תקנא ליה לזמנא דאתי דכתיב (ישעיה טו) למען תינקו ושבעתם משד תנחמיה למען תמצו והתענגתם מזיו כבודה. שד תנחמיה וזיו כבודה, כלא איהו בהאי היכלא. וכדין ביה הוא זמנא כתיב, (בראשית כא) מי מלל לאברהם הניקה בנים שרה, דהא יניקא תליא ביה באברהם.

יצחק דאיהו שמאלא דקודשא בריך הוא, אתר דמגיה מתערין כל דינין דעלמא, ואיהו דרועא דשמאלא, שירותא דכל דינין, וכל דינין מתערי מתמן, האי איהו נטיל ואחיד ההוא היכלא דאקרי זכותא, לאתחברא דינא בדינא, ולמהוי כלא קשורא חדא, בגין דהאי איהו דינא דלעילא, ורשימין דדינין קיימין ביה.

והכא אתרשים שמא קדישא, דאקרי אלהים. בגין דאית אלהים חיים, דאיהו לעילא לעילא, סתים מפלא. ואית אלהים, דאיהו בי דינא דלעילא. ואלהים, דאיהו בי דינא דלתתא. הדא הוא דכתיב, (תהלים נח) אף יש אלהים שופטים בארץ. אלהים עלאה, רזא דאלהים חיים, כליל לאלין דלתתא, וכלא איהו חד.

בהאי היכלא, אתער יצחק, וכלהו שבעין ותירין נהורין דכלילין ביה, דמנייהו אתגזרו כל דינין (ס"א דעלמא דלתתא) דלתתא דעלמא, דכתיב, (דניאל ד) בגזרת עירין פתגמא.

וּבְאֵמָא אַקְרוּן עִירִין. אֶלְא בְּגִין דְּכֻלְהוּ קַיִמִין
בְּהַאי עִיר. (תהלים מח) עִיר יִי' צָבָאוֹת. עִיר
אֶלְהִינוּ. כָּל אֵינוֹן הֵיכְלִין לְעֵילָא, כָּל חַד וְחַד
אֶקְרִי עִיר, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (דניאל ד) עִיר וְקִדִישׁ.
וְאֵלִין אֵינוֹן עִירִין, דְּקַיִמִין לְגוּ בְּגוּ דְהֵיכְלָא,
דְּקַיִמִין בְּעִיר, בְּגִין כְּדָא אַקְרוּן עִירִין.

מְשׁוּם שְׂכֻלָּם עוֹמְדִים בְּעִיר הַזֶּה,
(תהלים מח) עִיר ה' צְבָאוֹת. עִיר
אֶלְהִינוּ. כָּל אוֹתָם הֵיכְלוֹת
לְמַעְלָה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד נִקְרָא עִיר,
כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (דניאל ד) מְלֹאךְ וְקִדִישׁ.
וְאֵלוֹ הֵם עִירִין שְׁעוֹמְדִים לְפָנֵי
וְלְפָנֵים שֶׁל הֵיכְלָא, שְׁעוֹמְדִים
בְּעִיר. מְשׁוּם כְּדָא נִקְרָאִים עִירִין.

הַאי הֵיכְלָא, אֶתְפְּלִיל בְּיַצְחָק, וְכֻלָּא אִיהוּ
בְּהֵיכְלָא דְאַבְרָהָם, בְּגִין דִּימִינָא אֶכְלִיל
לְשִׁמְאֵלָא. וְתָא חֲזִי, כָּל חַד וְחַד כְּלִיל
לְחַבְרִיה. וְהָא אוֹקִימָנָא, דְּבְּגִין דָּא אַבְרָהָם
עָקַד לְיַצְחָק, בְּגִין לְאַכְלִילָא בֵּיה דִּינָא, (נ"א
בִּימִינָא) וְלֹאֲשַׁתְּכַחַא שְׁמָאֵלָא כְּלִיל בִּימִינָא (כ"א
וְלֹאֲשַׁתְּכַחַא יְמִינָא עַל שְׁמָאֵלָא וְלֹאֲשַׁלְטָא וְכוּ') וְלֹאֲשַׁלְטָא יְמִינָא
עַל שְׁמָאֵלָא.

הֵיכְלָא הַזֶּה נִכְלַל בְּיַצְחָק, וְהַכֵּל
הוּא בְּהֵיכְלָא שֶׁל אַבְרָהָם, מְשׁוּם
שְׁהֵימִין מְכֻלִּיל אֶת הַשְּׁמָאֵל. וְבָא
רְאָה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כּוֹלֵל אֶת
חֻבְרוֹ, וְהָרִי בְּאֶרְצוֹ שְׁבַגְלָל זֶה
אַבְרָהָם עָקַד אֶת יַצְחָק, כְּדִי
לְהַכְלִיל בּוֹ דִּין (בִּימִין) וְלְהַמְצִיא
שְׁמָאֵל כְּלִיל בְּיְמִין, (וְלְהַמְצִיא יְמִין עַל
הַשְּׁמָאֵל וְלְהַשְׁלִיט וְכוּ') וְלְהַשְׁלִיט אֶת
הַיְמִין עַל הַשְּׁמָאֵל.

וְעַד דָּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד לִיה לְאַבְרָהָם,
לְקַרְבָּא בְּרִיה לְדִינָא, וְלֹאֲתַקְפָּא עֲלוּי,
וְלֹא פְּקִיד לְיַצְחָק, אֶלְא לְאַבְרָהָם. וְעַל דָּא
אֲשַׁתְּכַח, דָּא בְּדִינָא, וְדָא בְּחֻסְדָּא, וְכֻלָּא חַד,
וְאֶתְפְּלִיל דָּא בְּדָא. וְהָכִי, אֶתְפְּלִילוּ הֵיכְלִין
תַּתְּאִין בְּעֵלְאִין.

וְעַד כְּדָא הַקְדִּישׁ בְּרוּךְ הוּא צִוָּה
אֶת אַבְרָהָם לְהַקְרִיב אֶת בְּנוֹ לְדִין
וְלְהַתְחַזֵּק עֲלוּי, וְלֹא צִוָּה אֶת
יַצְחָק אֶלְא אֶת אַבְרָהָם, וְעַל כֵּן
נִמְצְא זֶה בְּדִין וְזֶה בְּחֻסְדָּא, וְהַכֵּל
אֶחָד, וְנִכְלָלוּ זֶה בְּזֶה, וְכַךְ נִכְלָלוּ
הֵיכְלוֹת הַתַּתְּחוּנִים בְּעֵלְיוֹנִים.
כְּשֵׁנְטִיר יַצְחָק אֶת הֵיכְלָא הַזֶּה,
אִזִּי הַכֵּל הוּא לְטוֹב. דִּין בְּזִכּוֹת.

כְּדִי נְטִיל יַצְחָק הֵיכְלָא דָּא, כְּדִין כְּלָא אִיהוּ
לְטוֹב. דִּינָא בְּזִכּוֹתָא. וְעַל דָּא, בְּעֵי בַר נֶשׁ
דְּדָאִין דִּינָא, לְמִידֵן דִּינָא בְּזִכּוֹתָא. בְּגִין דְּאִיהוּ
רְזָא עֲלָאָה, שְׁלִימוֹ דְּדִינָא. בְּגִין דְּלִית שְׁלִימוֹ
דְּדִינָא, אֶלְא בְּזִכּוֹתָא, דָּא כְּלָא דָּא לָאוּ אִיהוּ
שְׁלִימוֹ. דִּינָא בְּזִכּוֹתָא, דָּא אִיהוּ שְׁלִימוֹ
דְּמַהִימְנוּתָא, כְּגוֹנוּנָא דְלְעֵילָא.

וְעַל כְּדָא צְרִיךְ אָדָם שְׂדֵן דִּין לְדִין
דִּין בְּזִכּוֹת, מְשׁוּם שְׁהוּא סוּד
עֲלוּיִן שְׁלֵמוֹת הַדִּין. מְשׁוּם שְׁאִין
שְׁלֵמוֹת שֶׁל דִּין אֶלְא בְּזִכּוֹת, זֶה
כְּלִי זֶה אֵינוֹ שְׁלֵמוֹת. דִּין בְּזִכּוֹת
זֹהִי שְׁלֵמוֹת הָאֲמוּנָה כְּמוֹ
שְׁלֵמְעֵלָה.

בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, כְּדִי דִינָא אֶתְעַר בְּעֵלְמָא,
בְּעָאן יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאַתְעָרָא רַחְמִי
מִגּוֹ שׁוֹפֵר, כְּגוֹנוּנָא דְרְזָא עֲלָאָה. וְהָא
אוֹקִימָנָא. וּבְעֵינָא לְחַבְרָא דִּינָא לְקַבֵּל זְכוּתָא,
בְּגִין דְּכִד קַיִמָּא דִּינָא בְּזִכּוֹתָא, כְּלָא אִיהוּ
כְּחַבְרָא חֲדָא. וְעֵילָא וְתַתָּא בְּשְׁלִימוֹ. וְכִדִּין,

בְּיוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, כְּשֵׁדִין
מִתְעוֹרֵר בְּעוֹלָם, צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל
לְמַטָּה לְעוֹרֵר רַחֲמִים מִתּוֹף שׁוֹפֵר
כְּמוֹ הַסּוּד הָעֲלוּיִן, וְהָרִי בְּאֶרְצוֹ,
וְצְרִיכִים לְחַבֵּר דִּין כְּנִגְדַּ זְכוּת, מְשׁוּם
שְׁשִׁפְעוֹמְדֵי דִין בְּזִכּוֹת, הַכֵּל
הוּא בְּחַבְרָא אֶחָד, וּמַעְלָה וּמַטָּה
בְּשְׁלֵמוֹת, וְאִז - (אִיוב א) וְעוֹלְתָהּ

(אִיוב ה) וְעוֹלְתָהּ קַפְצָה פִּיה,

דְּלִית לָהּ לֶחֶם רִשׁוֹ לְאַסְטָאָה וּלְקַטְרָגָא בְּעֶלְמָא.
וְכִדִּין כְּלָא בִּיחֻדָּא חֲדָא כְּדָקָא יֵאוּת. וְדִינָא
בְּלָא זְכוּ לָאו אִיהוּ דִּינָא.

וְדָא אִיהוּ דִּישְׂרָאֵל, דְּאִית לֹוֹן דִּינָא בְּזִכּוּתָא.
אַבְל שְׂאָר עֲמִין, לָא אִית לֹוֹן דִּינָא
בְּזִכּוּתָא, וְעַל דָּא אָסִיר לָן, לְסִדְרָא דִּינִין דִּילָן
בְּעֶרְפְּאֵי דְעֲמִין עֹבְדֵי עֲבוּדָה זְרָה, דְּהָא לִית
לֹוֹן חוּלְקָא בְּסִטְר מְהֵימְנוּתָא דִּילָן. דְּכִתְיִב,
(תהלים קמז) לָא עָשָׂה כֵּן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים
בַּל יִדְעוּם. וּמִסְטָרָא דִּישְׂרָאֵל כָּל מָאן דְּדָאִין
דִּינָא, וְלָא אַכְלִיל בֵּיהּ זְכוּת, דָּא אִיהוּ חֲטִי,
דְּקָא גֵרַע רִזָּא דְּמְהֵימְנוּתָא, וְאַסְטֵי גְרַמְיָה
לְהֵהוּא סִטְרָא, דְּאִית בֵּיהּ דִּינָא בְּלָא זְכוּת.

וְהָא חֲזִי, כִּד קִיּוּמֵי סְנֵהֲדָרִין לְתַתָּא, לְמִידָן דִּינֵי
נְפִשׁוֹת, אֲצִטְרִיכוּ לְמַפְתַּח בְּזִכּוּתָא. בְּגִין
לְאַכְלִלָּא זְכוּתָא בְּדִינָא. וְתוּ, דְּהָא אֲקָרוּן מִבֵּי
זְכוּתָא. וְעַל דָּא, אֲשַׁתְּדִלוּתָא דִּילְהוֹן, לְמַפְתַּח
בְּזִכּוּתָא, וְשָׂרָאן בְּזִכּוּתָא מְזַעֲרָא, וּלְבַתֵּר
אֲשַׁתְּלִים דִּינָא מַעְלָאָה. לְמַהוּי זְכוּתָא כְּלִיל
בְּדִינָא. דָּא לְעֵילָא, וְדָא לְתַתָּא. דִּינָא בְּזִכּוּתָא,
שְׁלִימוּ דְדִינָא. דָּא בְּלָא דָּא, לָאו אִיהוּ שְׁלִימוּ.
וּבְגִין כֵּן, יִצְחָק (דְּדִת"ז ע"ב) וּרְבִקָּה כַּחֲדָא אֵינּוֹן,
דָּא דִּינָא, וְדָא זְכוּתָא, לְמַהוּי שְׁלִימוּ כַּחֲדָא.
זַכָּאָה חוּלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
יְהִי לֹוֹן אוּרִייתָא שְׁלִימְתָא, לְמִיּהָרְךָ בְּאַרְחָ
קְשׁוּט, כְּגוֹנוּנָא דְלַעֲיָלָא.

הָא חֲזִי, דְּאֵינּוֹן לָא דִּינִין דִּינָא, אֲלֵא
בְּזִכוּ, וְלַעֲיָינָא זְכוּתָא בְּקִדְמִיתָא, לְמַהוּי
כְּלִיל דָּא בְּדָא. וְסְנֵהֲדָרִין קָא מְהַפְּכֵי בְּזִכּוּתָא
בְּדִינָא, לְאַכְלִלָּא כְּלָא כַּחֲדָא, בְּגִין דְּלָא
יְשְׁלוּט סִטְרָא אַחְרָא. דְּהָא כִּד זְכוּתָא לָא
אֲשַׁתְּכַח, סִטְרָא אַחְרָא אֲשַׁתְּכַח, דְּאֲקָרֵי

קַפְצָה פִּיָּה, שְׂאִין לָהּ רִשׁוֹת
לְהַסְטִין וּלְקַטְרָג בְּעוֹלָם. וְאִז הַכֵּל
בִּיחֻד אֲחָד כְּרָאוּי, וְדִין בְּלֵי זְכוּת
אֵינּוּ דִּין.

וְזָהוּ שְׂיִשְׂרָאֵל, שְׂיִשֵּׁי לְהֵם דִּין
בְּזִכּוּת. אַבְל לְשָׂאָר הַעֲמִים אֵין
לְהֵם דִּין בְּזִכּוּת, וְעַל כֵּן אָסִיר לָנוּ
לְסִדְר דִּינִים שְׁלָנוּ בְּעֶרְכָּאוֹת שֶׁל
עַמִּים עֹבְדֵי עֲבוּדָה זְרָה, שְׁהָרֵי
אֵין לְהֵם חֵלֶק בְּצַד הָאֲמוּנָה שְׁלָנוּ,
שְׁכַתּוּב (תהלים קמז) לָא עָשָׂה כֵּן לְכָל
גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בַּל יִדְעוּם. וּמִצַּד
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כָּל מִי שְׂדָן דִּין וְלֵא
הַכְּלִיל בּוֹ זְכוּת - זָהוּ חוֹטָא,
שְׂגוּרַע סוּד הָאֲמוּנָה, וּמִסְטָה
עֲצָמוּ לְאוּתוֹ צַד שְׂאִין בּוֹ דִּין בְּלֵי
זְכוּת.

וְכֵּן רָאָה, כְּשֶׁעָמְדוּ סְנֵהֲדָרִין
לְמַטָּה לְדוֹן דִּינֵי נְפִשׁוֹת, הַצִּטְרִיכוּ
לְפַתַּח בְּזִכּוּת כְּדֵי לְהַכְּלִיל זְכוּת
בְּדִין. וְעוֹד, שְׁהָרֵי נִקְרְאוּ מִבֵּית
הַזְכוּת. וְעַל כֵּן הַשְׁתַּדְּלוּתָם לְפַתַּח
בְּזִכּוּת, וּמִתְחִילִים בְּזִכּוּת מִן
הַקִּטְוִן, וְאַחַר כֵּן נִשְׁלַם הַדִּין מִן
הַעֲלִיּוֹן, לְהִיּוֹת זְכוּת כְּלוּלָה בְּדִין.
זֶה לְמַעְלָה וְזֶה לְמַטָּה. דִּין בְּזִכּוּת
- שְׁלֵמוֹת הַדִּין. זֶה לְלֵא זֶה אֵינּוּ
שְׁלֵמוֹת. וּמִשּׁוּם זֶה יִצְחָק וּרְבִקָּה
הֵם כְּאֶחָד, זֶה דִּין וְזוֹ זְכוּת, לְהִיּוֹת
שְׁלֵמוֹת כְּאֶחָד. אֲשֶׁרֵי חֵלְקָם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל שֶׁתְּקוּדָשׁ בְּרוּךְ הוּא נִתֵּן
לְהֵם תּוֹרָה שְׁלֵמָה לְלַכֵּת בְּדָרְךְ
אֲמַת, כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה.

כֵּן נִרְאָה שֶׁהֵם לֹא דִינִים דִּין אֲלֵא
בְּזִכּוּת, וְלַעֲיָן זְכוּת בְּרָאשׁוּנָה
לְהִיּוֹת כְּלוּל זֶה בְּזֶה. וְסְנֵהֲדָרִין
מְהַפְּכִים בְּזִכּוּת בְּדִין, לְהַכְּלִיל
הַכֵּל כְּאֶחָד, כְּדֵי שְׁלֵא יִשְׁלַט הַצַּד
הַאֲחֵר. שְׁהָרֵי כְּשֶׁזְכוּת לֹא
נִמְצְאָת, הַצַּד הַאֲחֵר נִמְצָא,
שְׁנִקְרָא חוֹבָה, וּמִתְחַבֵּר בְּדִין
וּמִתְחַבֵּר, וְזָהוּ דִּין כְּחוֹבָה.

חוֹבָה, וְאַתְחַבֵּר בְּדִינָא, וְאַתְתְּקַפַּת וְדָא הוּא דִּינָא כְּחוֹבָה.

ועל דא, ביום של ראש השנה צריכים לחבר זכות בדין, שלא תתגבר החובה ומשום כף צריכים שזכות ודין שיהיו כאחד, משום שהוא שלם. שפשהצד האחר שולט, אינו שלם, אלא קטרוג, כמו שהוא קטרוג, והם ארבע מיתות. וכשהצד שהוא זכות-שולט, הכל הוא שלם - (מלכים ב) שולם ואמת, (תהלים ק) חסד ורחמים.

ובשמתחבר הצד האחר בדין, שולט בקטרוג באותן ארבע מיתות בית דין: סקילה, שרפה, הרג וחנוק. פלן שלטון הקטרוג הרע. סקילה, משום שהוא (ישעיה ח) אכן נגף. שרפה, משום שהוא (שם) צור מכשול, אש חזקה. הרג, זה חרב (דברים לב) תאכל בשר. תאכל בשר ודאי, ששולטת בפשר, וזהו (בראשית ו) קץ כל בשר. חנק, משום שהוא (שם כא) קללת אלהים. אותו ששולט על חנק, על צליבה. ובארנו, משום שלא נשאר אלא בשר לבדו, ואותו קללת אלהים שולט בפשר, מרה שחרה. ומשום כף זה לטוב וזה לרע.

והצטרבו ישראל, שבהם סוד האמונה, להשמר כדי שישלט צד האמונה, ולא יתנו מקום לצד האחר לשלט. אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'. הנביאים, שהם צדדים עליונים, שתי ירכים שתומכות בתורה הקדושה, הם נוטלים את ההיכל שבין שתי רוחות, שהן נגה וזהר, ואותן שתי ירכים למטה לתמוך אותם ההיכלות שלמעלה, שנקראו תורה שבעל פה. כמו שיש תומכים לתורה, שהיא

ועל דא, ביום ראש השנה, בעינא לחברא זכותא בדינא, ולא יתגבר חובה. ובגין כף, בעינא זכותא ודינא למהוי כחדא, בגין דאיהו שלים. דכד סטרא אחרא שלטא, לאו איהו שלים, אלא קטרוגא, פמה דאיהו קטרוגא, ואינון ארבע מיתות, וכד סטרא דאיהו זכות שלטא, פלא איהו שלים, (מלכים ב) שולם ואמת (תהלים ק) חסד ורחמים.

וכד אתחברת סטרא אחרא בדינא, שלטא בקטרוגא, באינון ארבע מיתות בית דין: סקילה, שריפה, הרג, וחנוק. פלהו שולטנותא דקטרוגא בישא. סקילה, בגין דאיהו (ישעיה ח) אכן נגף. שריפה, בגין דאיהו (ישעיה ח) צור מכשול, אשא תקיפא. הרג, דא חרב (דברים לב) תאכל בשר. תאכל בשר ודאי, דשלטא בבשרא, ודא הוא (בראשית ו) קץ כל בשר. חנק, בגין דאיהו (דברים כא) קללת אלהים, ההוא דשלטא על חנק, על צליבו. ואוקימנא, בגין דלא ישתאר אלא בשרא בלחודו, וההוא קללת אלהים, שלטא בבשרא, מרה חשוכא. ובגין כף, דא לטב ודא לביש.

ואצטריבו ישראל דרזא דמהימנותא בהו, לאסתמרא, בגין דישלוט סטרא דמהימנותא, ולא יהבון דוכתא לסטרא אחרא לשלטא זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עליהו כתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים וגו'.

נביאין, דאינון סטרין עלאין, תרין ירכין דסמכין לאורייתא קדישא, אינון נטלין להיכלא דתרין רוחין ביה, דאינון נגה וזהר. ואינון תרין ירכין לתתא, לסמכא לאינון היכלין דלעילא, דאקרון תורה שבעל

פה. פמה דאית סמכין לאורייתא דאיהי תורה שפכתב, כף אית סמכין

קיימין לאורייתא דאיהי תורה שבעל פה. ואתכלילו דא בדא. פדין אלין תרין סמכין דלתתא, פד מתחברן באלין עלאין, אתרשים בהו סטרא דנבואה, ומאן איהו. (רמ"ז) מראה, דאיהו כגוונא דנבואה.

וכ"ל אינון מאריהון דמראה, מהכא ינקין. לעילא נבואה, הכא מראה. ועל דא, איהו דא כגוונא דא, ודא כגוונא דא. וכד מתחברן דא בדא, פדין שליט על האי אתר, (אתרשים) שמא קדישא, דאקרי צבאות. בגין דכל אינון חילין קדישין, פלהו קיימי הכא, וכלהו אקרון מסטרא דנבואה, מראה וחסלמא מסטרא דנבואה הו.

ואף על גב דקא אמרינו, די בגו ההוא אות קיימא קדישא, שריא שמא דא. בגין דפלהו חילין נפקי מהאי אות. עם פל דא, ירכין דאינון קיימין לבר, קרינו על שמא דא, ואלין אינון דאקרון ברייתי, דהא ברייתא לבר ממשנה. מתניתין קיימא לגו ברייתי, ואקרון ירכין פתי בראי, כגוונא די לעילא.

מתניתין איהו רזא דקיימא לגו, דאולפי תמן עקרא דכלא, ועל תנאי, ורזא (דא) דהו, (שיר השירים ח) אנהגף אביאף אל בית אמי תלמדני. אל בית אמי: דא קדש הקדשים. תלמדני: דא הוא רזא דמתניתין. דכד עאל דא נהר דנגיד ונפיק, בההוא בית קדש הקדשים, פתיב תלמדני. ודא הוא רזא, דאקרי משנה. כמה דאת אמר (דברים יז) את משנה התורה הזאת.

כד אתמשכא לבר, אקרי ברייתא. תרין ירכין אינון ברייתי, רזא דרזין דלא אתייהיב לאתגלאה. בגין דלא אתמסר רזא בר לחפמי עליונין. ווי אי אתגלי, ווי אי לא אתגלי, בגין

תורה שבכתב, כף יש תומכים עומדים לתורה, שהיא תורה שבעל פה. ונכללו זה בזה. אז שני התומכים הללו שלמטה, כשמתחברים בעליונים הללו, נרשם בהם צד הנבואה. ומיהו? (רמ"ז) מראה, שהוא כמו הנבואה. וכ"ל אותם בעלי המראה יונקים מכאן. למעלה נבואה, וכאן מראה. ועל כן זהו כמו זה, וזה כמו זה. וכשמתחברים זה בזה, אז שולט על המקום הזה (גרשם) השם הקדוש שנקרא צבאות. משום שכל אותם חילות קדושים, כלם עומדים כאן, וכלם נקראו מצד הנבואה. מראה וחלום מצד הנבואה הי.

ואף על גב שאנחנו אומרים שבתוך אותה ברית הקדש שורה השם הזה משום שכל החילות יוצאים מהאות הזו, עם כל זה, הירכים, שהן עומדות בחוץ, קרויות על השם הזה, ואלו הם שנקראים בריתות. שהרי בריתא מחוץ למשנה. משניות עומדות לתוך הבריתות, ונקראות ירכים בתים חיצוניים, כמו שלמעלה. משנה היא סוד שעומד לפנים, שעקר הכל לומדים משם, וכן התנאים. וסוד (ח) של זה - (שירח) אנהגף אביאף אל בית אמי תלמדני. אל בית אמי - זה קדש הקדשים. תלמדני - זהו סוד המשנה. שכשנכנס הנהר הזה ששופע ויוצא לאותו בית קדש הקדשים, פתיב תלמדני. וזהו הסוד שנקרא משנה, כמו שנאמר (דברים יז) את משנה התורה הזאת. כשנמשכה החוצה, נקראת בריתא. שתי הירכים הן בריתות, סוד הסודות שלא נתנה רשות לגלות, משום שלא נמסר סוד זה, רק לחכמים עליונים. אוי אם יתגלה - ואוי אם לא יתגלה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מוהימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע